

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

04 noiembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Oleg Popov, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 mai 2020, în privința inculpatului

Homelcu Corneliu xxxxx.

<i>instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare</i> 25.06.2019 - 15.11.2019,
<i>instanța de apel:</i>	11.12.2019 - 25.05.2020,
<i>instanța de recurs:</i>	19.08.2020 - 04.11.2020

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Ungheni din 15 noiembrie 2019, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, Homelcu Corneliu a fost condamnat în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal la amendă în mărime de 800 unități convenționale, ce constituie 40.000 lei și în baza art. 287 alin. (3) Cod penal la 3 ani închisoare.

În temeiul art. 84 Cod penal, prin cumulul total al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 3 ani închisoare și amendă în mărime de 800 unități convenționale, ce constituie 40.000 lei, cu executare în penitenciar de tip semiînchis de la reținere.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul lui Postolachi Ion prejudiciul moral în mărime de 20.000 lei, în beneficiul Inspectoratului General al Poliției prejudiciul material în mărime de 65.475 lei, și în beneficiul statului cheltuieli judiciare în mărime de 128 lei.

2. Instanța de fond a constatat că, Homelcu Corneliu, la data de 22 mai 2019, aproximativ orele 22:20, în timp ce angajații plutonului xxxxxx, al Batalionului nr. xx a Brigăzii de Patrulare al INP MAI, și anume subofiterul de patrulare agent principal,

Pogâla Petru și subofițerul de patrulare agent șef principal, Postolachi Ion, erau implicați în serviciu de patrulare conform dislocației forțelor și mijloacelor, cu automobilul de serviciu ”Dacia Duster”, n/î XXXXX, în s. Xxxxx r-nul Ungheni, pe o stradă au observat motocicletă de model ”Viper” care se deplasa fără număr de înmatriculare, la volanul căruia se afla un tânăr, care ulterior s-a dovedit a fi Homelcu Corneliu și care la solicitarea angajaților de poliție de a stopa, a refuzat categoric și s-a deplasat înainte, unde, fiind urmărit, a dispărut pe o stradă al aceuiași sat.

Tot el, în continuare, manifestând lipsă de respect față de societate și față de reprezentanții organelor de drept, urmărind scopul sistării activității lor de serviciu, intenționat, deplasându-se cu motocicletă de model ”Viper”, cu o viteză sporită în apropierea angajaților de poliție, care se aflau în exercițiul funcției, intenționat a aruncat o piatră în portiera din spate a automobilului de serviciu ”Dacia Duster”, n/î XXXXX, deteriorând-o.

Tot el, continuând acțiunile huliganice, din nou s-a întors cu motocicletă sus indicată și a mai aruncat o piatră în direcția angajaților de poliție, lovindu-l în regiunea mâinii stângi și a abdomenului pe subofițerul de patrulare agent șef principal, Postolachi Ion, în timp ce ultimul ținea în mână aparatul Drager alcotest 6810 ro Nr. ARDM- 0343, care își îndeplinea obligațiile de serviciu potrivit art. 20 lit. b), d) „poliția desfășoară activități de constatare a infracțiunilor și a contravențiilor”, din Legea cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27 decembrie 2012, rezultând deteriorarea aparatului sus-menționat, precum și cauzarea vătămarilor corporale ușoare sub formă de plaga degetului 3, escoriația degetului 4, echimoza de pe coapsa stângă, constatate prin raportul de expertiză judiciară nr. 201924P0200 din 23 mai 2019.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut vina și a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale pe care le recunoaște și asupra cărora nu are obiecții.

Astfel, instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal, ca aplicarea violenței nepericuloase pentru viață sau sănătate față de persoana cu funcție de răspundere ori a rudelor ei apropiate, fie nimicirea bunurilor acestora în scopul sistării activității lor de serviciu ori schimbării caracterului ei în interesul celui care aplică violența sau al altei persoane, precum și aceleași acțiuni aplicate împotriva persoanei care își îndeplinește datoria obștească sau a rudelor ei apropiate în legătură cu participarea acestei persoane la prevenirea ori curmarea unei infracțiuni sau a unei fapte antisociale, cât și în baza art. 287 al. (3) Cod penal, ca huliganismul agravat, adică acțiunile prevăzute la alin. (1) sau (2), dacă au fost săvârșite cu aplicarea sau cu încercarea aplicării armei sau a altor obiecte pentru vătămarea integrității corporale sau sănătății.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 76-77 Cod penal, de caracterul și gradul de pericol social al infracțiunilor săvârșite, de personalitatea inculpatului, care în perioada anilor 2017-2019 a comis 16 contravenții, printre care cele prevăzute de art. 232, 240, 236, 238, 354, 78/1, 332 Cod contravențional, fapt confirmat prin cazierul contravențional, că nu au fost stabilite circumstanțe atenuante și agravante, concluzionând că reeducarea și corectarea acestuia este posibilă cu stabilirea unei pedepse în baza art. 287 alin. (3) Cod penal de 3 ani închisoare și în baza

art. 349 alin. (1¹) Cod penal - amendă, în corespundere cu prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

3. Avocata Natalia Birigoi a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă cu aplicarea prevederilor art. 79 Cod penal, sub formă de amendă.

Apelanta a invocat că, inculpatul a recunoscut vina atât la urmărirea penală, cât și în instanța de judecată, unde a depus cerere de examinare a cauzei în baza probelor administrate la urmărirea penală, a comis contravenții în perioada anului 2017-2019 însă a purtat răspunere pentru ele, nu a comis anterior infracțiuni, totodată disproporțional a fost apreciată pedeapsa definitivă, luând în considerație faptul că pentru un capăt de acuzare, instanța a aplicat o pedeapsă ușoară, iar pe alt capăt, o pedeapsă prea aspră.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 mai 2020, apelul a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Lui Homelcu Corneliu, recunoscut vinovat în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 349 alin. (1¹) și 287 alin. (3) Cod penal, executarea pedepsei aplicate în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, i-a fost suspendată condiționat, conform art. 90 Cod penal, pe un termen de probațiune de 3 ani.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a statuat că, instanța de fond nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 6, 7, 61, 75 Cod penal, nu a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuază ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, după caracterul și gradul prejudicial, infracțiunile comise de inculpat, prevăzute de art. 349 alin. (1¹) și 287 alin. (3) Cod penal, în conformitate cu prevederile art. 16 alin. (3)-(4) Cod penal, se califică ca mai puțin gravă și gravă.

Din materialele cauzei penale rezultă că inculpatul a recunoscut vina în comiterea infracțiunilor incriminate și s-a căit sincer de cele comise, solicitând examinarea cauzei în ordine simplificată, anterior nu a fost judecat, în perioada 01.01.2013-24.05.2019 a comis mai multe contravenții, la evidența medicului psihiatru sau narcolog nu se află, la locul de trai se caracterizează pozitiv, conform caracteristicii eliberată de Primăria s. Xxxxx la data de 16.10.2019, iar în conformitate cu art. 76, 77 Cod penal, careva circumstanțe agravante nu au fost stabilite, acțiunile inculpatului fiind încadrate în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, pentru care legea penală prevede sancțiunea sub formă de închisoare de la 3 la 7 ani.

În partea pedepsei pe art. 349 alin. (1¹) Cod penal - amendă în mărime de 800 unități convenționale, ce constituie 40.000, sentință nu este contestată.

Soluția instanței de fond referitor la modalitatea de executare a pedepsei penale sub formă de închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis, este inechitabilă, instanța de fond neinvocând în acest sens careva argumente pertinente, ori, mențiunea referitor la faptul că inculpatul în perioada anilor 2017-2019 a comis 16 contravenții, nu pot constitui temei pentru dispunerea executării reale a pedepsei sub formă de închisoare, așa cum, inculpatul anterior nu a fost atras la răspundere penală,

respectiv, careva circumstanțe agravante nu au fost reținute.

Mai mult, în cadrul ședinței de judecată în instanța de fond, acuzatorul de stat a solicitat aplicarea inculpatului pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal a unei pedepse sub formă de 3 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării ei în temeiul art. 90 Cod penal, cu fixarea unui termen de probă de 3 ani.

În acest sens, este de notat că, ulterior stabilirii pedepsei potrivit tuturor criteriilor generale de individualizare a pedepsei (art. 75 Cod penal), ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța de judecată poate dispune neexecutarea pedepsei stabilite vinovatului. Suspendarea condiționată (art. 90 Cod penal), ca mijloc de individualizare a pedepsei, conferă instanței de judecată posibilitatea, ca pe lângă stabilirea mărimii pedepsei, să se pronunțe și asupra modului de executare.

O condiție prevăzută expres în alin. (1) art. 90 Cod penal, constituie concluzia instanței că nu este rațional ca făptuitorul să execute pedeapsa stabilită. Astfel, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins chiar și fără executarea efectivă a acesteia.

Ori, executarea reală a pedepsei cu închisoarea stabilită inculpatului ar semnifica implicarea acestuia în mediul carceral pe o perioadă îndelungată. S-a reținut că această măsură, ar fi în stare să-i dăuneze mai mult decât să fie benefică acestuia și societății prin crearea dificultăților de resocializarea condamnatului.

Din materialele cauzei penale se reține că inculpatul anterior nu a fost judecat, careva circumstanțe agravante nu au fost stabilite, la locul de trai se caracterizează pozitiv, nu este implicat în careva activități ilegale, respectiv, inculpatul nu prezintă pericol pentru societate, iar stabilirea modalității de executare a pedepsei în condițiile art. 90 Cod penal va oferi o mai bună protecție intereselor societății și va evita consecințele negative ale izolării de societate a vinovatului și a plasării acestuia în mediul penitenciar.

Respectiv, durata perioadei de probațiune și situația în care aceasta va fi obligat permanent să-și adapteze comportamentul la obligațiile impuse de către instanță, reeducarea inculpatului va fi mai efectivă, iar scopul prevenției speciale și inclusiv al celei generale va fi atins în condițiile suspendării condiționate a executării pedepsei.

Tot în acest sens, se atestă că, inculpatul este o persoană cu o vârstă tânără (22 ani), ale cărei valori sociale și reguli de comportament sunt încă în formare.

Astfel, în temeiul art. 415 alin. (1) pct. 2) Cod procedură penală sentința urmează să fie casată, în partea individualizării pedepsei penale, sub aspectul executării acesteia, ori, luând în calcul circumstanțele comiterii infracțiunii stabilite, în special faptul că anterior inculpatul nu a comis alte fapte penale, că este la o vârstă relativ tânără, că părțile vătămate nu au optat pentru menținerea sentinței în partea stabilirii pedepsei sub formă de închisoare, cu executarea reală a acesteia, că plasarea acestuia în mediul carceral prezintă riscul dăunării integrității morale a lui (sub aspectul acordării șanse de dezvoltare/creștere personală și la stabilirea și dezvoltarea relațiilor cu semenii și lumea exterioară) până la încălcarea articolului 8 din CEDO și având în vedere că nu există careva impedimente legale la aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, se constată că nu este

rațional ca inculpatul să execute real pedeapsa cu închisoarea care i-a fost stabilită prin sentință, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia corespunde atât principiului proporționalității, cât și scopului pedepsei penale prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal, iar stabilirea pedepsei cu închisoare inculpatului, cu executarea reală a acesteia, nu și-ar atinge scopul scontat.

5. Procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Oleg Popov, a declarat recurs ordinar, solicitând casarea deciziei instanței de apel și menținerea sentinței.

Recurentul a invocat că, instanța de apel nu a răsturnat evaluările făcute de către instanța de fond cu privire la personalitatea inculpatului.

Relevante la acest compartiment sunt argumentele instanței de fond că inculpatul, doar în perioada anilor 2017-2019, a săvârșit 16 contravenții, printre care cele prevăzute de art. 232, 240, 236, 238, 354, 78¹, 332 Cod contravențional, fapt confirmat prin cazierul contravențional, astfel, fiind tras de nenumărate ori la răspundere contravențională, nu a îndreptățit încrederea ce i s-a acordat, nu a făcut concluziile necesare și nu a mers pe calea corijării, continuând activitatea criminală.

Astfel, comportamentul inculpatului de până la producerea evenimentelor, dar și în timpul săvârșirii infracțiunii, a indicat asupra faptului că reprezintă o persoană care nu este în stare să gestioneze o situație de criză și să-și controleze/stăpânească stările de iritare.

Inculpatul nu și-a făcut concluziile necesare de pe urma condamnărilor contravenționale anterioare și a săvârșit cu intenție directă două infracțiuni, una dintre care prin natura sa este gravă.

Subsecvent, inculpatul nu va fi în stare să-și facă concluziile necesare de pe urma condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii.

Or, atitudinea lui față de normele de conduită unanim recunoscute și acceptate în societatea modernă poate genera doar adversiune (cu sens de repulsie), iar nesancționarea aspră a infractorului comportă riscul că nu va îndreptăți așteptările societății față de actul de justiție, va genera formarea unei concluzii de nesiguranță personală, cu precădere în condițiile actuale în care infracțiunile de violență asupra persoanelor fizice, dar și a agenților statului aflați în exercițiul funcției au căpătat o amploare îngrijorătoare.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală - hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în *pct. 4.* din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel, legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând corect cont de prevederile art. 6, 7, 61, 75, 90 Cod penal, conform cărora la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare de până la 5 ani, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatului.

Ori, în rechizitoriu fiind indicat că: „*circumstanțe care agravează răspunderea învinuitului, conform art. 77 Cod penal, nu au fost stabilite*”, inculpatul săvârșind o infracțiune gravă, dar neavând antecedente penale, la locul de trai fiind caracterizat pozitiv, este la o vârstă relativ tânără, părțile vătămate nu au optat pentru menținerea sentinței în partea stabilirii pedepsei sub formă de închisoare, cu executarea reală a acesteia, deci el nu prezintă pericol pentru societate, instanța de apel just și întemeiat a concluzionat că corectarea și reeducarea lui este posibilă fără izolare de societate, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii, pentru o perioadă de probațiune.

Astfel, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane (*pct. 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, se observă că recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5.* din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele și probele cauzei, în latura pedepsei aplicate inculpatului.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2), a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul,

verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul vizat au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că decizia contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că inculpatului i s-au aplicat pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Oleg Popov, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 mai 2020, în privința inculpatului Homelcu Corneliu xxxx, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 27 noiembrie 2020.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun